

להם אני חבה את חיי, הוצאו להורג בירייה. בעקבות המעצר הזה היה צריך להימנע מכל מגע עם מפעילי למשך זמן מה.

סבלתי מכאבים בברך הפגועה, לא היה רופא יהודי בסביבה ופחדנו מהרופאים הגויים. חלה עליהם חובה לדווח לשלטונות על כל ביקור של חולה יהודי. בדרך זו יכלו לעצור בקלות את החולה המסכן. זו הסיבה שלא קיבלתי שום טיפולים רפואיים לפגיעתי.

אבל החיים חייבים היו להמשך, לא יכולתי להישאר בבית ולנוח. הייתי צריכה ללכת ללימודים, לדאוג לחבילות עבור יואל וללכת לביקורים אצל אלפרד.

ה FTP-שבו ויצרו איתי קשר. קיבלתי משימות שונות חסרות חשיבות יתר. היינו חדורי תקווה והאמנו שבשנת 1942 יסתיים הסיוט שלנו אבל ...

- 1942, עברתי את המבחנים בבית הספר וקיבלתי תעודה. ה F.T.P. -ביקשו ממני לעבוד בבית מלאכה לפרוות. הגרמנים היו זקוקים יותר ויותר למעילי הפרווה בעיקר עבור החיילים בחזית הרוסית. הם נתנו אישורי עבודה מיוחדים (AUSEWEIS) ליהודים שהיו בעלי מקצוע בתחום הזה.. בחיים לא ראיתי קודם לכן את המכונות שאיתן תופרים פרוות. אמרתי שאני יודעת לתפור תפקידי היה לגשת לבית מלאכה כזה להציג עצמי כטכנאית וכמי שיוזעת לתפור ולאחר שהתקבלתי היה עלי לבצע חבלות קלות, לתפור תפרים פגומים, להעביר להב של סכין חדה בסלילים העבים עליהם מלופפים החוטים, לגנוב את המחטים של מכונות התפירה אותם קשה היה למצוא בשוק. מטרת כל החבלות הללו הייתה כמובן לעקב את המשלוחים. כאשר האדמה החלה לבעור מתחת לרגלי עזבתי את בית המלאכה ונשלחתי על ידי ה F.T.P. - לבית מלאכה אחר. שם חזרתי על כל אותן פעולות חבלה. כך עבדתי בשלושה בתי מלאכה שונים. אני חייתי כל הזמן במתח רב כי לאיש מהסובבים אותי אסור היה לדעת על מעשי. להורי סיפרתי שאני עובדת בתפירה בבית אופנה. הם היו מאושרים שאני מרוויחה קצת כסף.

אבי היה במחבוא ואימי כמעט ולא יצאה מפתח הבית. אחי מרסל כבר בן אחד עשרה וחצי, נער בוגר עם המון אחריות והמון בעיות. צריך לדאוג למצרכי מזון כדי לכלכל את בני המשפחה. הוא היה מכין את החבילות שהייתי שולחת או מביאה בעצמי ליואל עד לחודש מאי 1942. מרסל היה עומד כמעט כל הזמן בתור בתקווה להשיג דבר מה. רוב המצרכים היו ניתנים בהקצבה. הוא היה ממולח ורק לעיתים רחוקות חזר הביתה בידיים ריקות.

כמעט כל יום הוצאו חוקים חדשים כנגד היהודים:

אסור היה לצאת מהבית אחרי השעה 8 בערב עד 5 בבוקר למחרת.

יותר ליהודים לבצע את קניות המזון רק בין 12:00 . 11:00 – בשעה זו כבר לא היה שום דבר בחנויות. בין השעות 15:00 16:00 – אפשר היה לבצע קניות של מוצרים אחרים.

- 29.5.42 חובה לענוד את הטלאי הצהוב . קיבלנו אותו במשרדי המשטרה של רובע מגורינו כנגד 3 תלושי טקסטיל שהיו ברשותנו, מותר היה לקבל רק 2 טלאים. זו חתיכת בד צהובה עליו מודפס בדיו שחור מגן דוד ובמרכזו רשום יהודי. צריך היה לחתוך את המגן דוד סביב סביב ולתפור אותו בשלמותו בצד השמאלי של הבגד. על מנת לעצור כמה שיותר יהודים היו שוטרי חרש או שוטרים במדים בודקים ומנסים להכניס עפרון בין הטלאי לבגד. אם העפרון חדר סימן שהטלאי לא היה תפור טוב, והיהודי היה נעצר בו במקום ונשלח למחנה DRANCY. לקראת סוף יוני 1942, יואל כתב לנו מכתב – שהוא והדוד מקס נוסעים ליעד בלתי ידוע, כנראה גרמניה כדי לעבוד. זה היה מכתבו האחרון.